

dage, og det er vi enige i at der selvfølgelig skal gøres noget ved.

Jeg tror, at den proces og udvikling vil fortsætte, og jeg erkender også, at tingene på visse områder kan gå stærkere og måske også burde have gået stærkere. I visse tilfælde er det ikke penge, der løser problemerne, men i adskillige tilfælde vil det hjælpe på tidsrækkefølgen, så det vil gå hurtigere, hvis man havde flere penge på det rigtige tidspunkt.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det er til fru Lissa Mathiasen, der spurgte, om den ordførertale, jeg holdt, dækkede Venstres synspunkter. Det gør den da, og jeg kan sige til forsamlingen, at Venstre netop i går har udsendt et psykiatrioplæg til debat, hvor nogle af de her ting går igen. Det er ikke endelig besluttet i Venstres folketingsgruppe, men det er sendt ud til debat og til drøftelse i Venstres landsorganisation, i Venstrekredse, pårørendeorganisationer osv., netop fordi vi ser nogle faremomenter i, at tvangstilfældene er hyppigere.

Nu var jeg ikke medlem af Venstres folketingsgruppe i 1989, da man vedtog psykiatriloven, men jeg kan ikke forestille mig, at der er nogen i Venstres folketingsgruppe, som i dag vil mene, at det er en heldig tendens, at tvangsansvendelse i den grad sker hyppigere, og at der gives så mange behandlingsdomme, som det er sket inden for de senere år.

Det er klart, at det er en proces i det danske samfund. Som hr. Per Kaalund også så glimrende har redegjort for, har vi omstillet hele den psykiatriske behandling, og det er ikke noget, der lykkes i løbet af ganske kort tid. Det er en årrække, der skal til, og der bliver så afdækket problemer hen ad vejen.

Venstre er jo et dynamisk parti, som er klar til at tage de udfordringer op, der kommer. Vi er også på mange måder et grænseoverskridende parti, der godt vil ud at se, hvad der kan gøres bedre for det enkelte menneske. Det er jo det, der er hele fundamentet for vores politiske ideologi.

Så jeg forstår slet ikke fru Lissa Mathiasens udtalelse. Jeg er ét stort spørgsmålstegn.

Pia Christmas-Møller (KF):

Det Konservative Folkeparti er overordentlig godt tilfreds med, at det er lykkedes at få alle Folketingets partier til at sætte fokus på de sindslidendes forhold, og at det er lykkedes at

nå til enighed om en fælles dagsorden med et klart opdrag til regeringen, et opdrag, som også skal få amterne og kommunerne til at leve op til deres del af ansvaret.

Vi vil fra konservativ side gøre, hvad vi kan, for at fastholde fokus også efter i dag. Det er jo en kendsgerning, at netop de sindslidende har meget svært ved at tale deres egen sag, og de tæller heller ikke ret mange, hvis man sammenligner dem med de pressionsgrupper, som kommuner og amter og for den sags skyld også folketingsmedlemmer i øvrigt skal stå op imod.

Ikke mindst her forud for et kommunalvalg synes vi, det er afgørende, at vi her i Folketinget massivt lægger et pres, som sikrer, at de sindslidendes sag bliver talt.

Forholdene for de sindslidende er jo ganske enkelt ikke tilfredsstillende. Selv om der selvfølgelig rundt omkring i landet er forskelle, og selv om der på enkelte institutioner og på enkelte afdelinger er gode og meget fine eksempler på, at tingene lykkes ganske godt, ændrer det ikke ved, at det generelt ikke står særlig godt til. Det gælder de voksne syge, det gælder de syge unge, og det gælder de syge børn, og så gælder det de pårørende, herunder forældre og børn til syge. De er ofte ladt i stikken og det, selv om alle må erkende, at det er på dem, de sindslidende oftest allerede har trukket de fleste vekslers, og at det er herfra, de fortsat har et kæmpe behov for at få støtte både under og efter behandlingen.

Det er uacceptabelt, når mennesker ikke kan få hjælp i tide. Det er utilfredsstillende, at der er så mange eksempler på, at tingene skal kokke totalt, førend hjælpen er at hente.

Vi var med § 71-tilsynet på et uanmeldt besøg på sikringsanstalten Nykøbing Sjælland her i sommer. Her mødte vi et ulykkeligt ungt menneske, som netop var domsanbragt. Han havde selv anmodet om hjælp i tide, kan man sige, men han måtte altså ud i et mord, førend han kunne få hjælp, og så blev det til en domsanbringelse på sikringen. Det er simpelt hen utilfredsstillende og et eksempel på, at systemet har spillet fallit.

Der er brug for hurtigere og nemmere adgang til psykiatrisk lægehjælp i akutte situationer, og her er det, ideen med en psykiatrisk ambulance-tjeneste er fremragende, og jeg vil godt benytte lejligheden til endnu en gang indtrængende at opfordre parterne i Københavns Amt til at virkeliggøre ideerne, sådan som man allerede har besluttet sig for det. Vi har så hårdt brug for de erfaringer, og er det de faglige grupper, læger-